

РЕШЕНИЕ

№ 39038

гр. София, 09.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 84 състав, в
публично заседание на 28.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Цветелина Гоцова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **3099** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 84, ал. 2 и чл. 76б, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на А. А. Х., [дата на раждане], гражданин на С., с ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 79Х от 09.03.2026 г. на интервюиращ орган в Регистрационно-приемателен център – [населено място] при Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ при МС), с което на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила последващата молба за международна закрила на жалбоподателя с рег. № УП 34731 от 17.02.2026 г. по описа на ДАБ при МС.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспореното решение поради съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. Жалбоподателят поддържа, че решението е постановено в нарушение на чл. 76б, ал. 1 във връзка с чл. 58, ал. 5 от ЗУБ и чл. 12 от АПК, тъй като не му били дадени надлежни указания на разбираем за него език относно задължението да представи нови писмени доказателства в подкрепа на твърденията си. Оспорва се изводът на административния орган за липса на достоверност на представения към молбата документ от С., като се твърди, че органът се е произнесъл без експертна проверка и без да осигури възможност за изразяване на становище в нарушение на чл. 35 от АПК. По същество се навеждат доводи, че след падането на режима на Б. А. обстановката в района на [населено място] ез-Зор и [населено място] е изключително опасна поради конфликти между различни етнически, религиозни и племенни групи, репресии и извеждане на семейството му извън града вследствие на племенен

спор за отмъщение. В жалбата за първи път се твърди и че преди около седмица семейството му в С. е било нападнато, а брат му – намушкан с нож, за което молителят разполагал с видеозапис. Иска се отмяна на оспореното решение и връщане на преписката на административния орган за разглеждане на молбата по същество.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и с назначения служебен защитник адв. Д.. Поддържа жалбата и моли същата да се уважи, като допълнително изтъква, че се е установил в България, работи и е в принос за обществото, а в родната му страна „за него няма живот“.

Ответникът по жалбата – интервюиращ орган на ДАБ при МС, чрез процесуалния си представител старши юрисконсулт П. Р., в представената по делото писмена защита оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Поддържа, че оспореното решение е валидно, обосновано и издадено в стриктно съответствие с материалния закон и процесуалните правила. Излага, че представеното към последващата молба ксерокопие на документ не е достоверно, а дори и да е вярна информацията, съдържаща се в него, то тя не следва да се разглежда като ново обстоятелство, което да води към заплахата живота на молителя или да навежда към опасения за преследване по смисъла на чл. 8 от ЗУБ, а същата е от криминален и личен характер. Посочва се, че семейството на кандидата продължава да живее в родното му [населено място], а актуалната информация за държавата по произход установява тенденция към нормализиране и институционално стабилизиране на С., амнистия за редица провинения и липса на безогледно въоръжено насилие. Претендира се отхвърляне на жалбата.

Административен съд – София-град, Първо отделение, 84-ти състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят А. А. Х. е регистриран като търсещ международна закрила в Република България въз основа на първоначална молба, подадена на 20.09.2024 г. под рег. № УП 34731 по описа на ДАБ при МС. В проведеното производство за закрила чуждият гражданин е декларирал, че е [дата на раждане] в [населено място], провинция Д. ез-Зор, С., арабин по народност, мюсюлманин-сунит, със средно образование, женен. Като мотиви за напускане на държавата по произход е посочил тежката икономическа обстановка, липсата на сигурност и опасения от военни действия.

С Решение № 2257 от 07.03.2025 г. на председателя на ДАБ при МС на А. А. Х. е отказано предоставянето на статут на бежанец и на хуманитарен статут. Това решение е оспорено по съдебен ред, като с Решение № 4321 от 25.04.2025 г. по адм. дело № 382/2025 г. Административен съд – Хасково е отхвърлил жалбата на чужденеца. С окончателно Решение № 11067 от 06.11.2025 г. по адм. дело № 6442/2025 г. Върховният административен съд е оставил в сила първоинстанционния съдебен акт, с което отказът за предоставяне на международна закрила е влязъл в сила.

На 17.02.2026 г. А. А. Х. е подал молба за международна закрила с рег. № УП 34731 по описа на РПЦ – [населено място] при ДАБ при МС, явяваща се последваща молба по смисъла на закона. В нея молителят излага твърдения за възникнали нови обстоятелства след свалянето на режима на Б. А. през декември 2024 г., изразяващи се в опасения за живота и сигурността му при завръщане, продължаващи конфликти между етнически и религиозни груп в района на Д. ез-Зор и [населено място], както и наличие на семейно-племенен конфликт с неговите чичовци.

В подкрепа на молбата си чужденецът е представил писмено доказателство, намиращо се на л. 39 от приложената административна преписка – фотокопие на документ на арабски език, ведно с официален превод на български език (рег. № УП 34731 от 17.02.2026 г.). Документът носи заглавие „До заинтересованите лица“ и съдържа текст, според който лицето Х. М. А. и неговото

семејство, включително синът му А. Х. А., имат племенен спор със своите чичовци заради престъпление и отмъщение, поради което семејството се намира извън [населено място] ез-Зор, откъдето е било изгонено, а синът А. се намира извън С. (в Република България).

При регистрацията на последващата молба на 17.02.2026 г. на молителя е връчено писмено Съобщение с рег. № УП 34731, с което на разбираем арабски език е уведомен, че молбата му ще бъде подложена на предварително разглеждане за допустимост съгласно чл. 76а и чл. 13, ал. 2 от ЗУБ и му е предоставен 7-дневен срок за представяне на писмени доказателства относно нови обстоятелства от съществено значение. Връчени са му и писмени Указания относно реда за подаване на молба за международна закрила.

След извършване на предварителната проверка по чл. 76а от ЗУБ и въз основа на представените материали и Справка вх. № МД-02-14 от 16.01.2026 г. на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ при МС, интервюиращият орган е постановил процесното Решение № 79Х от 09.03.2026 г., с което на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ не е допуснал последващата молба до производство за предоставяне на международна закрила. Органът е анализирал представения документ и е приел, че същият е недостоверен поради липса на дата и подпис, а по същество отразява частен битов/криминален конфликт, нямаш характер на преследване по чл. 8 от ЗУБ. Прието е също, че общата обстановка в С. и провинция Д. ез-Зор не разкрива елементи на безогледно насилие по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

В съдебното производство по делото е приета изпратената от ДАБ при МС административна преписка, както и представената от ответника Справка рег. № МД-02-241 от 25.06.2026 г. на Дирекция „Международна дейност и проекти“ при ДАБ при МС относно актуалното положение в С. и състоянието на сигурността в провинция Д. ез-Зор. Служебно са взети предвид и публично достъпните актуални доклади на международните организации – Докладът на Агенцията на Европейския съюз в областта на убежището (EUAA) „Country Guidance: Syria“ (декември 2025 г. и актуализации 2026 г.), тематичният доклад на EUAA „Syria: Security Situation“ (раздел 5.8.9 „Deir Ez-Zor governorate“), оперативните бюлетини на ВКБООН (UNHCR Regional Flash Updates от март и юни 2026 г.).

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Оспореното Решение № 79Х от 09.03.2026 г. е връчено на жалбоподателя по предвидения в закона ред, като жалбата срещу него е подадена чрез административния орган на 11.03.2026 г. (рег. № УП 34731). Жалбата е депозирана в рамките на преклузивния 7-дневен срок по чл. 84, ал. 2 от ЗУБ, от надлежна страна, имаща правен интерес от оспорването, и срещу подлежащ на съдебен контрол индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение е издадено от компетентен административен орган. Съгласно чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ, в производството по предварително разглеждане на последваща молба за международна закрила интервюиращият орган е персонално овластен да постанови решение за допускане или за недопускане на молбата до производство. И. акта орган – В. З. Д., заема длъжността старши експерт в РПЦ – [населено място] и е надлежно определена за интервюиращ орган със Заповед № РД-05-76 от 26.01.2026 г. на председателя на ДАБ при МС на основание чл. 48, ал. 1, т. 10 от ЗУБ. Актът е постановен в предвидената от закона писмена форма и съдържа изискуемите съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити – фактически и правни основания за издаването му, ясна разпоредителна част и надлежно указание относно реда и срока за съдебно обжалване.

При провеждане на административното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Производството по чл. 76а–76б от ЗУБ представлява специфична фаза,

целяща преценка на допустимостта на последващата молба. По силата на изричната норма на чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ, транспонираща чл. 40, параграф 2 и чл. 42, параграф 2, б. „б“ от Директива 2013/32/ЕС, решението се взема единствено въз основа на писмените доказателства, представени от чужденеца, без да се провежда лично интервю. Неоснователно е оплакването за нарушение на чл. 58, ал. 5 от ЗУБ и чл. 12 от АПК. От данните по преписката се установява, че при подаване на молбата на 17.02.2026 г. на А. А. Х. е връчено писмено съобщение превод на арабски език, с което му е разяснен характерът на предварителното производство и му е даден 7-дневен срок за ангажиране на нови писмени доказателства. На молителя е осигурена пълна възможност да представи всички документи, с които разполага, поради което правото му на защита не е било накърнено. Доколкото на този етап законът изключва провеждането на интервю и събирането на гласни обяснения, органът не е имал процесуално задължение да провежда изслушване на чужденеца.

Оспореното решение съответства на материалния закон и целта на закона.

По смисъла на § 1, т. 6 от ДР на ЗУБ „последваща молба“ е молба за международна закрила, подадена след като по предходна молба е постановено влязло в сила решение за отказ. В настоящия случай първоначалното производство за закрила на А. А. Х. е приключило с влязло в сила Решение № 2257 от 07.03.2025 г. на председателя на ДАБ при МС, потвърдено с окончателно Решение № 11067 от 06.11.2025 г. на ВАС по адм. дело № 6442/2025 г. Поради това подадената на 17.02.2026 г. молба безспорно представлява последваща молба и подлежи на задължителна предварителна преценка за допустимост по реда на чл. 76а–76б от ЗУБ във връзка с чл. 33, параграф 2, б. „г“ и чл. 40 от Директива 2013/32/ЕС.

Съгласно чл. 13, ал. 2 от ЗУБ, производство по последваща молба не се образува, когато чужденецът не се позовава на никакви нови обстоятелства от съществено значение за личното му положение или относно държавата му по произход. В съответствие с практиката на Съда на Европейския съюз по дело С-18/20 и по дело С-921/19, понятието „нови елементи или констатации“ по чл. 40, параграфи 2 и 3 от Директива 2013/32/ЕС включва както нови факти, настъпили след окончателния акт, така и новооткрити доказателства за предходно съществували факти, които не са били преценени. За да бъде допусната молбата обаче, чл. 40, параграф 3 от Директивата и чл. 13, ал. 2 от ЗУБ изискват кумулативно тези нови елементи да бъдат „от съществено значение“, т.е. да увеличават в значителна степен вероятността кандидатът да отговаря на условията за предоставяне на бежански статут по Директива 2011/95/ЕС (чл. 8 от ЗУБ) или на субсидиарна закрила (чл. 9 от ЗУБ). При липса на такива елементи последващата молба подлежи на отхвърляне като недопустима (чл. 76б, ал. 1, т. 2 от ЗУБ).

Настоящият състав намира, че представеното към последващата молба писмено доказателство правилно е преценено от интервюиращия орган като неотговарящо на законовите изисквания за ново обстоятелство от съществено значение.

На първо място, от формална страна представеният документ представлява обикновено ксерокопие, в което изцяло липсват задължителни реквизити за автентичност. При липсата на каквито и да е индивидуализиращи белези на автора и момента на съставяне, органът законосъобразно е приел, че документът не притежава необходимата доказателствена сила.

На второ място, съдържанието на документа влиза в пряко фактическо противоречие с данните, декларирани от самия жалбоподател в предходното и в настоящото производство. В документа се твърди, че семейството на молителя е живяло и е било прогонено от [населено място] ез-Зор. Същевременно в своите регистрационни листове, въпросници и протоколи за интервю А. А. Х. категорично и последователно е заявявал, че е роден, израснал и живял в [населено място] (селски район на Д. ез-Зор), където се намира семейният им дом и където семейството му

продължава да живее и към настоящия момент, като никога не е твърдял постоянно местожителство в самия [населено място] ез-Зор.

На трето място, дори съдържанието на документа да се приеме хипотетично за достоверно, описаните в него обстоятелства не разкриват белези на преследване или риск по смисъла на ЗУБ. Твърденията касаят чисто частноправен или криминален конфликт – „племенен спор с чичовците си заради престъпление и отмъщение“. Съгласно трайната съдебна практика на ВАС и АССГ, личните битови, имотни или семейно-родови вражди и отмъщения нямат характер на преследване по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, тъй като не са мотивирани от защитените от Женевската конвенция признаци – раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група. Не се установява и реален риск по чл. 9, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУБ, доколкото спорът е между частни лица, а семейството на жалбоподателя продължава да обитава държавата си по произход, без спрямо него да са предприемани репресии от държавни органи.

Новонаведеното в съдебната жалба твърдение, че преди една седмица семейството му било нападнато и брат му бил ранен с нож, не може да промени този извод. Това обстоятелство не е било заявено пред административния орган и не е било подкрепено с каквито и да е писмени доказателства в административната фаза по чл. 76б, ал. 1 от ЗУБ. Освен това, изолирани криминални инциденти спрямо трети лица (макар и родственици), ненасочени персонално срещу молителя и нямащи връзка с политически причини, не съставляват ново съществено обстоятелство по чл. 13, ал. 2 от ЗУБ.

Неоснователни са и доводите на жалбоподателя относно общата обстановка в държавата му по произход С. и в частност в провинция Д. ез-Зор, навеждани като основание за закрила по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ.

Анализът на официалните международни източници – докладите на EUAA („Country Guidance: Syria“, декември 2025 г.; „Syria: Security Situation“, раздел 5.8.9 „Deir Ez-Zor governorate“), информационните бюлетени на ВКБООН (UNHCR Regional Flash Updates от март 2026 г.), както и Справка № МД-02-241 от 25.06.2026 г. на ДАБ при МС – очертава реалната военно-политическа обстановка в страната.

След събитията от декември 2024 г. и падането на режима на Б. А., в С. е установено преходно правителство, оглавявано от временно изпълняващия длъжността президент А. ал-Ш.. В края на януари 2025 г. е отменена конституцията от 2012 г. и са разпуснати предишните репресивни структури за сигурност, а на 13 март 2025 г. е приета Конституционна декларация, гарантираща основните права, независимостта на съдебната власт и правата на гражданите. Премахната е задължителната наборна военна служба, а с Президентски указ № 39 от 18 февруари 2026 г. е обявена всеобхватна амнистия за широк кръг престъпления и правонарушения. У. е част от текущите усилия на държавата за укрепване на социалната стабилност и насърчаване на националното помирение.

Липсата на повсеместно и безогледно насилие се потвърждава категорично и от официалните данни на Върховния комисариат на ООН за бежанците (ВКБООН). Според регионалните доклади на UNHCR към края на март 2026 г. броят на доброволно завърналите се в С. лица след декември 2024 г. надхвърля 1 563 898 души, а броят на завърналите се вътрешно разселени лица надхвърля 1,8 милиона души. Международните гранични пунктове функционират, а агенциите на ООН (UNHCR, UNICEF, WFP, UNFPA) и Сирийският червен полумесец предоставят хуманитарна и правна помощ на завръщащите се семейства. От средата на м. март

2026 г. ВКБООН и партньорите му разширяват подкрепата си в лагера А., където се извършва регистрация на ниво домакинство, водена от партньора на ВКБООН - Ihsan, и обхващаща 972 домакинства (3864 души). След това следва регистрация на индивидуално ниво и издаване на лични карти. ВКБООН и партньорите продължават мониторинга на услугите, ангажирането на общността и подготовката за новия механизъм за жалби и обратна връзка. Въпреки че С. продължава да бъде класифицирана като „несвободна“ според годишния доклад на Freedom House, публикуван в края на м. март 2026 г., страната едновременно с това регистрира най-голямото подобрение в световен мащаб през 2025 г. в сравнение със същия период на предходната 2024 г. След установяването на преходно правителство, най-значимият стимул за сирийската икономика става премахването на международните рестрикции.

Относно провинция Д. ез-Зор данните на ЕУАА сочат, че контролът в региона е разпределен между силите на преходното правителство (контролиращи [населено място] ез-Зор и коридора по река Е.) и Сирийските демократични сили (SDF), контролиращи северните и североизточните територии. Макар в региона да се отчитат предизвикателства пред сигурността, свързани с партизански действия на спящи клетки на ИДИЛ и отделни племенни инциденти, ситуацията не се характеризира с мащабни фронтови военни действия или безогледно насилие. Заради създаденото напрежение правителството увеличава силите за сигурност, а В. мюфтия издава специална фетва срещу актовете на лично отмъщение и саморазправа, призовавайки съдът да реши съдбата на задържаните.

От анализа на международните източници не се установява степен на въоръжен конфликт, достигаща изключително високия праг, дефиниран в практиката на СЕС по дело С-465/07 (Elgafaji) и дело С-285/12 (Diakité), при който безогледното насилие да е толкова интензивно, че всяко цивилно лице само поради факта на пребиваването си на територията да е изложено на реален риск от тежки посегателства.

Жалбоподателят А. А. Х. е пълнолетен сирийски гражданин, от арабски етнически произход и сунитско вероизповедание (съвпадащи с доминиращите в страната), който няма политическа активност, не е членувал във военни формирования и не притежава индивидуализиращи рискови фактори. Поради това липсва кумулативно съчетание между висока лична уязвимост и ниво на насилие в региона, което да породи нужда от субсидиарна закрила.

С оглед на изложеното, наведените от молителя факти и представеното писмено доказателство не представляват нови обстоятелства от съществено значение и не увеличават в значителна степен вероятността чужденецът да отговаря на условията за международна закрила. Недопускането на последващата молба не нарушава и принципа за забрана за връщане (*non-refoulement*) по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ, чл. 19, параграф 2 от Хартата на основните права на ЕС и чл. 3 от ЕКПЧ, тъй като не са

налице убедителни данни за реален и личен риск молителят да бъде подложен на изтезание, нечовешко или унизително отношение.

По тези съображения оспореното Решение № 79X от 09.03.2026 г. на интервюиращия орган при ДАБ при МС е валидно, законосъобразно и обосновано. Жалбата срещу него е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК във връзка с чл. 84, ал. 2 от ЗУБ, Административен съд – София-град, Първо отделение, 84-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А. Х., [дата на раждане] , гражданин на С., с ЛНЧ [ЕГН], срещу Решение № 79X от 09.03.2026 г. на интервюиращ орган на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет, с което на основание чл. 76б, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците не е допусната до производство за предоставяне на международна закрила последващата му молба с рег. № УП 34731 от 17.02.2026 г. по описа на ДАБ при МС.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: